

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ μέγιστον σημεῖον τῶν καιρῶν κατ' αὐτὰς εἶνε ὄχι ἡ συγκάλεισις τῆς ἐφεδρείας, ὅπερ ἐθεωρήθη ὡς τερτίπιον τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἀλλ' ὁ βουλευτὴς Οἰτύλου κ. Γιαννοῦκος Μαυρομιχάλης ὅστις νῦτομόλησεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ κ. Τρικούπη. Φαντασθῆτε εἰς ποίαν κατάστασιν θὰ εὐρίσκειται τὸ σεσαθρωμένον πλοῖον τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἀφοῦ ὁ ἀρχαιότερος καὶ ἐπιτηδειότερος τῶν ναυτῶν αὐτοῦ ἰδὼν τὴν ὑπουργικὴν σακολέβαν διαρρέουσαν πρῶτος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα σωθῆ. Ἄλλοι ὅμως, καὶ τοῦτο ἴσως εἶνε τὸ ἀληθέστερον, ἀποδίδουσιν τὴν λειποταξίαν τοῦ φίλου Γιαννοῦκου εἰς τέχνασμα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μεταχειρισθέντος τὸν ἀρχαῖον φίλον του ὡς ὁ πολύτροπος Ὀδυσσεὺς τὴν Δούρειον Ἴππον :

Timeo Danaos et dona ferentes, κύριε Τρικούπη.

Μέγας θόρυβος ἠγέρθη κατ' αὐτὰς ἐν τῇ πυκνῇ τάξει τῶν ὑψηλῶν τοῦ Πανεπιστημίου οἵτινες μετὰ τὸν διορισμὸν δύο καθηγητῶν καὶ τὴν διάδοσιν τῆς ὑποψηφιότητος δύο ἄλλων κινουσι γῆν καὶ θάλασσαν ὅπως κατορθώσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο Πρυτανεῖον τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς σοφίας ἢ τὸ ἐφάμιλλον τῶν ἀλεξανδρινῶν μουσείων τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς εὐφυίας. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὑψηλῆται εἶνε πολλοὶ αἱ δὲ ἔδραι ὀλίγαι δὲν ἐπαρκεῖ δὲ εἰς τὴν συμπλήρωσιν οὐδ' ἡ κατατομὴ τῶν μαθημάτων εἰς εἰδικότητα, σκέπτονται νὰ δημιουργήσωσι νέας ἔδρας νέων μαθημάτων. Πρώτιστα δὲ πάντων προτείνεται ἡ σύστασις ἔδρας τοῦ μαθήματος τῶν προπαρασκευῶν ὅπερ εἰς ἐπιστήμην ἐσχάτως ἐν Ἑλλάδι ἀνυψώθη, μέλλουσαν νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν γηραιάν τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης δόξαν.

Προτείνουσι τινες συμπλήρωσιν τοῦ τελευταίου πολεμικοῦ διατάγματος δι' οὗ καλοῦνται εἰς τὰ ὅπλα πάντες οἱ ὑπηρετήσαντες ἐπὶ τρίμηνον ἐν τῷ στρατῷ. Νὰ κληθῶσι δηλαδή μετὰ τῶν ὑπηρετησάντων καὶ ὅσοι κατὰ τὸ 1878 ἦλθον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς κατάταξιν ὡς ἐθελονταὶ καὶ περὶ ὧν ἐγράφησαν ἅμα τῇ ἀφίξει των ἐνθουσιωδέστατα διάφορα, ἀλλ' οἵτινες δι' ἀγνώστους λόγους ἀνέβαλον τότε τὴν κατάταξιν των.

HUMOUR.

Ὁ ἐν Φιλαδελφείᾳ Χορός.

Τὸ παρελθὸν σάββατον ἐδόθη ὁ πρῶτος χορὸς ἐν τῇ ἐν-ταύθα Γερμανικῇ λέσχῃ. Ἀπουσίαζον πολλαὶ γερμανίδες ἕνεκα πένθους, ὡς ἐμάθομεν, ἐτίμησαν ὅμως τὸν χορὸν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας Ῥάδοβιτς, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα Βαλδεμβουργ.

Εἰς τὸν πρῶτον τετράχορον τὰ ἐζάβωσαν ὀλίγον, διότι ζεύγη τινα ἐχόρευον ὅ,τι ἤθελον ἐπὶ ἀνόστῳ δὲ ζωηρότητι

διεκρίνετο χορευτὴς τοῦ ὁποίου ὁ λαιμοδέτης εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ φοκὸλ ἀπὸ τὰ πηδήματα . . . Ὁ γιγάντειος διευθυντὴς τοῦ χοροῦ ἠγανάκτει διότι οἱ χορευταὶ δὲν ἐπρόσεχον πολὺ εἰς τὰ προστάγματα· κωμικὴ ἦτο ἡ θεὰ ἀδεξίων τινῶν χορευτῶν, οἵτινες καὶ τὸ balance ἐχόρευον πηδηκτὰ· τὸ αὐτὸ ἔπραττε, πέρνουσα καὶ φόρα, ἡ ἐκ Πατησίων γνωστὴ γραῖα ζυθόπωλις. Κατὰ τὴν φράσιν τοῦ διευθυντοῦ, ὁ τετράχορος εἶχε γίνεи κουλοβάχατα· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐνουθέτει τὰ ἀπρόσεκτα ζεύγη καὶ ἐπανελάμβανε τὸ πρόσταγμα «τὰ ἴδια», ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ὅπου τινὲς τὸ εἶχον θάλει εἰς τὸ κέφι ἠκούσθη βροντῶδης φωνή: «δύο μπύρες καὶ λίγο σαλάμι».

Ὁ τετράχορος ἐτελείωσε κακοῖν κακῶς· εἰς τὸ τρέξιμον διεκρίθη ἔμὲ τὸν σηκωμένον λαιμοδέτην νέος. Παρὰ τὰς ἐπελθούσας ὅμως συγχύσεις ὁ χορὸς εἶχε τι ὠραῖον. Βασίλισσαι αὐτοῦ ἦσαν ἡ ξανθὴ καὶ σεμνὴ κόρη τοῦ βορρά καὶ ἡ βοῶπις νησιώτισσα. Ἐκεῖ ἔβλεπε τὴν ἀριστοκρατίαν τείνουσαν φιλικῶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν δημοκρατίαν, πρεσβευτὰς καὶ κόμητας χορεύοντας μετὰ τῶν δημοκρατικωτέρων εὐγενῶν ἄλλως στοιχείων.

Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου τετραχοροῦ ὅτε ἐδόθη τὸ πρόσταγμα «γαλὸπ», οἱ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον πίνοντες, ἀφέντες πρὸς στιγμὴν τὰ ποτήρια, ἐχόρευον κόρδακα· οἱ αὐτοὶ γλεντζέδες ἐκράτουν τὸ basso . . . κροτοῦντες τὰς χεῖρας ὅταν οἱ ἄλλοι ἐχόρευον ἐν τῇ αἰθούσῃ, θέλοντες ἴσως νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς τὸν χρόνον τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Fisher—ὡ διαβόλε μου ξέφυγε τὸ ὄνομα—ἐκράτει διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ποδός· ἄλλος πάλιν μετὰ τὸ τέλος τοῦ balance ἐκτύπα τὸν πόδα.—Ἔτσι ἤθελε.—

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ αἰθούσῃ οἱ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ διασκεδάζοντες, λησμονήσαντες φαίνεται ποῦ εὐρίσκοντο, ἢ μᾶλλον ἀρχίσαντες νὰ εὐθυμοῦν σ' τὰ γερὰ ἐτραγώδουν ὄχι πολὺ σιγὰ μέρη τινα τῆς Madame Favart, καὶ ἀληθῶς ἦσαν ἴσάν στὸ σπῆτι των· τοῦτο ἐννοεῖται ἠρέθισε τὸν γέροντα Beck, ὅστις παρετήρησεν αὐτοῖς ὅτι εἶχον μεταβῆ εἰς χορὸν καὶ ὄχι διὰ νὰ ταραξῶσι τὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων.

Μετὰ τὴν δωδεκάτην αἱ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον τράπεζαι κατελήφθησαν ἅπασαι. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἐγένετο ἀφθονος κατανάλωσις ψητοῦ, πατατῶν, τυροῦ καὶ ζύθου. Ἐδῶ εἰς μικρὸν τραπέζιον ἔβλεπε ἀνδρόγυνον τρῶγον ἀρμονικώτατα καὶ διατάσσον πατάτες καὶ μπύραν. Ἐκεῖ ὁμιλος μεγαλείτερος Ἑλληνογερμανῶν κατεβρόχιζε σαλτισότα. Φίλος ἡμῶν διεκρίνετο ἐπὶ ἀεννάῳ κινήσει τῶν σιαγόνων, ἠκούσαμεν δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸ πιετὸ ἀνεδείχθη ἐφάμιλλος τῶν Γερμανῶν. Παρέκει ἤκουες ὁμιλοῦντας γαλλικά . . . Ἐνας δὲ κατῴρθωσε νὰ κοιμηθῆ μετὰ τὸ ποτήρι εἰς χεῖρας.

Ἄγριμι.

Εἶδησις. Τοῦ χοροῦ τῆς Φιλαδελφείας ἐλάβομεν ἀργὰ δυστυχῶς καὶ ἄλλην περιγραφὴν τὴν ὁποῖαν, ὠραῖα γεγραμμένην, θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.